

Barcelona, 1 febrer del 1962

UAB (0389(1))

Estimat Pere:

El dilluns passat, abans de lliurar al correu la carta que t'havia escrit el dia abans, vaig rebre la teva del 23 de gener. Te'n vaig acusar rebut en uns breus mots, però des d'aleshores la mare i jo no hem viscut assossegats, pensant com i de quina manera cal obrar, per a que vingueu el mes aviat possible. Si seguim calculant els entrebancs -el més foixuc l'econòmic, no trobarem mai el desllorigador.

Hem deixat passar massa temps tement i divagant. Ha arribat l'hora de prendre un determini, i avorrir l'aigua, sigui com sigui. A les raons sentimentals que ens hi obliguen, cal afegir-hi, ara, la complicada situació del país mexicà, més enverinada a resultes del magre resultat de les conferències tingudes a punta del Este, que segons les notícies que ens en dona la premsa no fan esperar res de bò.

Pere estimat: Comença tot seguit les gestions necessaries per a obtenir els papers de sortida de Mèxic i d'entrada a Espanya. No t'hi pensis més. Ser depressa que portis els tràmits, duraran més temps del que voldriem. Mira si en Maurier, des de l'Ambaixada de França t'hi pot ajudar. Però des del moment de rebre aquestes ratlles, posa't en acció, sense dubtar, ni captenir-te de res més sino d'abreujar el temps, i preparar les coses per al retorn.

Et deia en la meva carta anterior que el problema de l'apostament es difícil de resoldre. Ho és, segueix essent-ho i n'he parlat amb l'amic Sala, que comparteix la nostra iniciativa de, arribat el moment oportú, cercar una "torre" en un poble dels voltants de Barcelona, de les que es lloguen als estiujants per temporades o per anys sencers. En Sala ha promès ajudar-me en tot el que pugui i està segur de què, més lluny o més aprop de la Ciutat, millor o pitjot acondicionada, la trobarem. Tots estem segurs de què una vegada t'hagis encarrilat et sobrarà feina per a viure folgadamente, tornar els deutes i millorar l'apostament, si així et convé. El mateix Sala -cap de publicitat d'una important Distribuidora de llibres- et donarà feina i et proporcionarà clientela del ram publicitari. Ho és pas poca cosa -va dir-me- un dibuix en plena maduresa, doblat de fotogràf! En això també coincidim.

Estranyaràs, potser, que no parli de Bellaterra. No cal, are. ~~XXXXXXXXXX~~, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXX~~. Pensa, però, que és la casa pairal. Estingida, per la família, la que ho fou -cân Mauri-, és el nostre actual refugi. ~~xxxxxx~~

El què has de fer, mentrestant, es recollir tot el què puguis, estalviar amb el pensament posat en el futur que us espera a Catalunya. Fes diners de tota cosa que no et sigui indispensable, respectant, però l'equip de treball i roba. Cal que portis l'equip fotogràfic i eines de dibuix i material que puguis, que aquí et costaria tot un ull de la cara, si és que trobaves tot el que estàs acostumat a manejar. Porta tot el què creguis necessari, per aguantar els primers temps de l'arribada.

Aquesta carta tradueix la que et volia escriure la mare. Ha començat a fer-ho diverses vegades, però les llàgrimes li han arrugat el paper i els sentiments no li han deixat acabar. Troba que he interpretat molt bé el què ella volia dir-te, i que he dit tot allò que hem convingut entre els tres: la mare, en Joan i jo. I tot el què hem pensat, i decidit, ha estat comptant amb que en Messeguer mantindrà l'oferiment d'ajut que va fer-te. I comptant amb que serà un ajut desinteressat. Si te'l donés en condicions oneroses, abans d'acceptar compromisos, consultem. Si tens salut podràs tornar-li fins la darre ra malla... Però has de poguer desenvolupar-te tranquilament, sense els apremis de terminis fixes.

Per avui, prou. M'engegaré el tema, tocant altres caïres. Una abraçada ben forta per a tots.

Barcelona, 1 febrer del 1962

616/0389(2)
U.I.B.

Universitat Autònoma de Barcelona

La pena per nosaltres -meva i de la mare- és no poder oferir-te l'ajut econòmic que voldriem. Ha passat el temps de les vaques grasses i se n'han multiplicat les obligacions. La més imminent és el casament d'en Joan. Als seus anys jo ja m'havia casat i tu ja eres pare. Encara que ell s'ha creat una independència econòmica que li permet fer projectes de casori i que els pares de la Pilarin els ajudaran substancialment, nosaltres no podem pas romandre amb els braços plegats, i hem de fer el què poguem. No serà el què hauriem volgut, el què, proporcionalment, vàrem fer per tu, per exemple, però no escatimarem sacrificis. Plantejat el cas, però, tal com el vèiem, com te l'exposo, amb el teu propi esforç i l'ajut d'en Messeguer, no crec pas que les dificultats vinguin de les nostres dificultats...

Deixo per a diumenge tocar altres punts. Cap dels què em queden per tractar constitueix un obstacle insuperable. El què no en parli ara no vol pas dir que paralitzis la teva acció, encaminada a abreujar tràmits, esperant les consideracions que hauré de fer-te. En tot cas són per a tenir en compte quan arribis, per a què l'adaptació sigui més fàcil.

Per avui, prou. Acabaré per a dir-te que l'Oncle Jaume segueix en un estat de gravetat que ens ha fet perdre esperances. Es va decandint de dia en dia. Puix que l'esmentes en la teva carta, te'n parlo, per a que sàpigues que no cal comptar amb les il·lusions que jo m'havia fet. Per altra banda, el teu pervindre està en el dibuix i la foto.

Adéu. Una abraçada ben forta per tots